

EFTERLÄMNINGAR

LINNÉA SJÖBERG ARBETAR MED EFTERLÄMNINGAR FRÅN TIDIGARE VERK I SITT KONSTNÄRSKAP. HON ÄR REPRESENTERAD PÅ MODERNA MUSEET OCH HAR NÅTT INTERNATIONELL FRAMGÅNG.

I BERLIN STÅR NU DEN SVARTA VÄVSTOLEN DÄR VÄVAR MED FÄRG SKAPAS.

LINNÉA SJÖBERG bor sedan två år i Berlin, hennes ateljé ligger i ett äldre industriområde lite utanför centrum. På väggen hänger den senaste väven eller ”väva” som hon gärna kallar den, förklaringen kommer senare i vårt samtal. Väven fick titeln *Ely*. Den ska visas på konstmässa i Miami och på Company Gallery i New York. Då gäller det att ha något som sticker ut, som syns, påpekar Linnéa. Två av de hopsyddna vävarna vävde hon i Sverige, den tredje här i Berlin. De är vävda av trasor, kassetband och garn i en slumprandad varp. Det är mycket färg.

– Jag tillåter mig det nu. Har lämnat det svarta. Jag har på mig färg och väver med färg. Jag blir glad av det – mår bra av det. Men det har tagit tid att nå hit.

Linnéa Sjöberg har masterexamen från Kungliga Konsthögskolan – Mejan – i Stockholm. Foto och performancekonst. Åren efter konststudierna fortsatte hon med performance, och har ägnat fem år, 24 timmar om dygnet, åt att låta andra identiteter ta plats i henne.

Den första identiteten var ”business woman”. I ett och ett halvt år levde hon som karriärkvinnan klädd i Prada och Hermès – yttre attribut som visar på en viss typ av status. Hon blev behandlad annorlunda, med respekt. Sitter framgången i det yttre?

Efter det, ett tvärt kast till *Salong Flyttkartong*, där hon i en mobil tatueringverkstad tatuerade både sig själv och andra, tills hälsovårdsmyndigheterna satte stopp för verksam-

Det är nog första gången jag sitter still, 'Thank God' – jag är en rätt rastlös person, flickor hon in.

heten. Fem år som andra, en slags exorcism, fem slitiga år.

Nu står hon här som sig själv och berättar om den process som följde. Behovet att få ett avslut blev början på det som nu är en viktig del i hennes konstnärskap, vävningen.

– Det kom bara till mig, minnen av min mammas berättelse om trasmattorna som mormor vävde. Hur en älskad skjorta som var utsliten behövdes i en rand i en matta. Att kläderna i ränderna skapar minnen, som lager i skiffer. Det är fina berättelser, ett slags arkiv. Jag applicerade det på karriärkvinnan. Som ett slags avslut ville jag syna henne ända in i sömmarna – klippa sönder hennes kläder och skor. För att sedan väva in det.

Det blev en serie med 11 vävda mattor, *The Remains of a Business*. Då visste hon ingenting om vävning. En kompis mamma, Karin Jönsson, uppmuntrade. 'Kör på Linnéa'.

– Den första väven var väl sådär, men det blev bättre och bättre. Jag blev fast.

Även *Salong Flyttkartong* har fått sin väv. En skitig madrass, med spår av ett hårt festande, klipptes sönder och vävdes till *Layers of Shit*. Nästa konstprojekt med väv var *Four Generations of Darkness*. En fjorton meter lång matta

med mörka textilier från fyra generationer.

– Jag fick en inbjudan att ställa ut i Umeå. På resan mot Norrland bestämde jag mig för att det skulle vara mörkt, mörka trasor, allt annat var otänkbart. Jag har alltid en klump i magen när jag reser hemåt – det har väl de flesta. Men jag visste inte vad jag skulle hitta. Tänk om det bara fanns en Ica-kasse med mörka textilier kvar från förr.

Men på vinden som inte rensats på ett antal år "tack för det" fanns material i mörkt från fyra generationer. Hennes mamma och pappa hjälpte till att klippa trasor, även broderns kassetband användes som inslag. Mattan vävdes i utställningen i en helt svartmålad vävstol. Hon fick hjälp av väverskan Katarina Wrethén att sätta upp och rigga vävstolen.

– Det är härligt med mötet med duktiga vävare. Det ger mig så mycket. Jag har all respekt för alla skickliga vävtanter. Det är häftigt.

Samma svarta vävstol står nu här i Berlin. Mörka trasor har i de senaste vävarna bytts ut mot klara färger. Det började med att nära vännen skulptören Cajsja von Zeipel beställde en väv med trasor från olika kläder som hon hade burit, från det att hon var åtta år, fram till vuxen ålder. Det skulle bli en gåva till hennes partner när de gifte sig.

– Wow, det var så starkt. Det befriade mig verkligen. Jag kom in på ett helt nytt spår. Det är nog första gången jag sitter still, 'Thank God' – jag är en rätt rastlös person, flickor hon in.

Ovan t v *The Remains of a Business*, 2015. Foto: Bohusläns Museum.

Ovan t h *Layers of Shit*, 2015. Foto: Belenius Galleri.

Nedan t h *Four Generations of Darkness*, 2016. Foto: Belenius Galleri.

"Bara jag får vara här,
är det helt lugnt." Allt är
ändå så förgängligt –
det kändes så jäkla skönt.

Längst ner på mitten av den senaste väven är Linnéas mormors namn ELVY tecknat. I somras, hemma i barndomshemmet, vävde Linnéa på den vävstol som "mamma" en gång vävt på. Mormor hann aldrig se sitt barnbarn väva i den. Linnéas mamma hade inte hört ljudet från vävstolen sedan hon var barn. Det var oerhört starkt berättar Linnéa.

– Ingen förstår hur det känns att jobba i mormors vävstol. Det kanske inte syns men att jag fick sitta där går knappt att beskriva "bara jag får vara här, är det helt lugnt". Allt är ändå så förgängligt – det kändes så jäkla skönt.

Vad kallar du dina verk?

– Det är en väv, eller väva, det är väl fint.

Jag anar en kärleksfull hälsning till hennes "mamma" Elvy.

SHHRWÄ står det med kraftfulla bokstäver på den nya väven. Ordet är en översättning från morsespråket. Linnéas pappa är radioamatör. Han ser morse i fågelsången, i snöfallet, i löven överallt, och översätter. Ett antal ord är analyserade och transformerade att ljudas, och uttalas på åtta språk. Alla ord planeras att vävas.

– Jag brukar prata om det med mina konstnärsvänner, alla konstnärer har en fas då de närmar sig sin pappa, jag är väl där nu.

På golvet står lådor med videoband från tysk tv, Deutsche Welles teknikavdelning. Hon fick lov att använda dem eftersom de skulle kasseras. Innehållet är vanlig tv, typ Kafé Norrköping, berättar hon. Hon gillar att väva med det, det är lätt, blir bra och det finns hur mycket som helst. Banden har använts i hennes vävar *Tysk Väg*.

Att väva med kassetband och VHS-band har gjorts i vävkretsar under lång tid, det har blivit väskor och löpare. Här, i ett konstnärligt uttryck är berättelsen och sammanhanget ett annat. Ändå snubblande nära varandra. Vad är bruksvara och vad är högt värderad konst?

Linnéa Sjöbergs *Tysk Väg III*, 2017, köptes in av Moderna Museet i Stockholm.

Frågor kring status och värde är centrala i Linnéa Sjöbergs konst. Från karriärkvinnans svindyra märkeskläder transformerade till en trasmatta tillhörande en annan kultur, till det

Ovan Linnéa Sjöberg i sin ateljé i Berlin.

Nedan *Elvy*, 2018, 170x255 cm.

"Att sy samman delar skapar möjlighet att arbeta stort – riktigt stort."

LINNÉA SJÖBERG

Föddes i Strömsund 1983.
Gick textiltgymnasium i Sundsvall.

Ett års studier på Konstfack 2007–8
Kungl. Konsthögskolan 2009–12

Fram till 18 mars 2019 kan tv-programmet där Linnéas konstnärskap möter Hannah Ryggens ses:
www.tv.nu/program/konsthistorier/sasong/2/avsnitt/6

20 januari–24 februari
Company Gallery, New York
companygallery.us

6–9 december Nada Art Fair i Miami
i samarbete med Company Gallery

linneasjoberg.com
belenius.com

motsatta, värdelösa kassettband som i ett nytt sammanhang blir upphöjd konst.

Gemensam nämnare i många av vävarna är berättelsen, bearbetningen av minnen, svåra och sårade som i *The Remains of a Business*, eller kärleksfulla, som i Cajsas von Zeipels gåva till sin partner.

Vävningen har gjort Linnéa intresserad av grunderna, hur det fungerar, historiken. I somras gick hon för en kort tid in i en ny roll, en vikingakvinna, för att utforska vävning i varptyngd vävanordning. Hon agerade viking på Gunnes gård i Upplands Väsby och hon blev inbjuden till performance i Italien.

– Jag vet inte vad hon vill än, hon kan inte så mycket. Hon har lärt sig att växtfärga och väver lite, men hon måste definitivt lära sig göra eld. Men just nu är hon helt öppen.

Vikingakvinnan är inte en 24-timmars-performance som de tidigare, klänningen hon har sytt hänger på en krok. De små vävarna hon har vävt finns runt om i ateljén. Nästa sommar kommer Linnéa jobba på en fårgård på Öland.

På bordet ligger en ny varp redo att dras på. Hon vet inte än vad motivet ska bli. Hon förklarar det som att hon tecknar sina motiv direkt in i väven.

– Tidigare, innan Mejan tecknade jag jämt. Men kände att jag inte kunde utvecklas mer, jag behövde nya utmaningar. När jag sedan gjorde *Salong Flyttkartong* lurades jag tillbaka till att teckna i form av tatueringar, och här i vävstolen fortsätter jag. Men det är på ett annat sätt. Här måste jag befinna mig på en bestämd yta, och visst kan det vara frustrerande om det inte funkar, då känns några centimeter hur långt som helst.

– Det är så skönt att väven rullas in under vävstolen. Jag bara vill fortsätta. Det finns hela tiden ett slags nu. Nu!

Det finns mycket NU!